

PERIÒDICH SATÍRICH,
HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT & DIBUJAT
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 QUARTOS CADA NUMERO PER TOT ESPANYA
y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

Números atrassats 4 quartos.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIO

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 8 rals.
Cuba y Puerto Rico, 16.—Estranger, 18.

CAPS DE BROT.

LEOPOLDO CANO.

Pochs fins ara han igualat,
sa vigorosa plumada,
sa forma, sempre atildada,
y son llenguatge acerat
Sa fama es extraordinaria,
y tot Europa coneix
y entussiasta li aplaudeix
la popular *Pasionaria*.

LA PROFESSÓ.

Avuy m' agradaria ser noya. ¡Què volen que 'ls digui! Alló de tornar a casa, després de la professó, ab lo cap plé de paperets, sempre m' ha fet gracia. Dirán que aixó es una tontería, que per aixó sól no val la pena de canviar de sexo.... tot lo que vostés vulguin. Tothom t' las sévas debilitats; jo tinch aquesta, no puch ferhi més.

Nada; no perdém lo temps ab comentaris ociosos: son las quatre, estich mudat ab lo trajo d' istiu, porto 'l mèu clavellet al trau, lo barret de palla decantat sobre l' orella esquerra... Corrent, cap al carrer: no sè perque 'l cor me diu que aquesta tarde ha de ser fecunda en aconteixements agradables.

Veyám... no 'ns precipitém. Sense ordre, tot va malament. No sè si anar Rambla avall ó esperar la professó a la sortida, davant mateix de la Catedral. Per la Rambla un hom ja 's diverteix perque veu caras bonicas y aixó sempre alegra la vista y 'l cor; pero generalment no hi ha empentas, perque l' espay permet que tothom transiti ab comoditat, y aixó francament, no fa per mí.

¡Ca, ca! Val més que me 'n vaji directament a la Catedral y de passada, ja que hi ha temps, veuré l' ou com balla.

¡Qu' es extrany aixó del ou! May hi pogut comprendre a que treu nas. Una vegada un que entén molt en cosas d' iglesia, va dirme que representava la Passió de Cristo. No sè; més aviat sembla la passió de 'n Lagartijo, perque l' ou balla sobre 'l raig, de la mateixa manera que 'ls toreros sobre las banyas del toro quan aquest los agafa...

¡Psè! ¡Ves ahont me 'n havia anat a parar sense

adonàrmen! ¡A pensar ab en Lagartijo!... Tè, y de mica en mica ja soch á puesto.

¡Quánta generació! ¡Reyna Santíssima! ¡Encara diuhen que 'l cólera mata masses individus! ¡Vés si no fos lo cólera, y la filoxera, y 'l garrotillo y tots los demés gatuperis que serveixen por portar gent al altre barri. cóm nos ho fariam á Barcelona á horas d' ara! ¡Ca, jo crech que no podriam donar ni un pas...!

Si, será lo millor; me posaré prop de la cantonada de la baixada de la Canonja: l' any passat recordo que també vaig estarm'hi tota la tarde, y vaig divertir-me d' alló més ab unas noyas que no volian estarse al meu davant perque deyan que 'ls hi enmatxucava 'l polisson.

¡Ditxosos soldats! No sè perque 'ls hi han de fer venir aquí: ab l' excusa de que 'ls segadors volen robar la custodia, aquests sorjes están en primera fila y veuhen la professó millor que ningú

—¡Ey, soldat! ¿vol fer la mercé de deixarme passar?

—No señor.

—¡Cóm que nó! ¡Vaya! ¿no vé usté que voy á ver el huevo como baila?

—Déjese V. de insolencias y retirese: por aquí no se pasa.

—Bueno; pasaré per un' otra parte.

¡Quín sorje més morrut! M' hi jugaria qualsevol cosa qu' es gallego... En fi; tant mateix l' ou ja 'l tinch per vist; per aquest any deixémlo corra. Nada, 'm quedo aquí.. per supuesto, si aquestas noyas son tant amables que 'm fan una mica de lloch...

—¡Ay! Per nosaltres, estiguis allí hont vulgui...

—¿De veras? Tant de bó: á poguerme estar allí hont jo vulgués, ja m' estaria en los brassos de vosté, rossa del cabell d' or...

—Anèm, no sigui poca solta, que no li escau: ¿qué no veu qu' es massa gran per fer lo criatura?

—En fi... senyoretas, callo: jo ho deya ab fi de bé; pero ja que vostés s' ho prenen d' aquest modo...

¿Qué redimontri es aixó? ¿qu' es aquell remoli de gent que 's veu allí baix? ¿Que ho saben vostés, noyas, que están més endavant?

—¿Nosaltres? Vosté qu' es alt ho pot veure facilmente.

—Pues fillas, no veig res. No més reparo que la gent va de bigotis qu' es un gust...

—¡Potser hi havia algun lladre!

—¡Ca! Ara hi cáich. ¿Saben qu' es aixó? Es que s' acaba 'l món.

—¡Fugi! ¡quina idea!

—¡Vaya! ¿Qué no saben que s' ha d' acabar avuy sens falta? Deu comensar per aquella cantonada, perque está clar; per un puesto ó altre tè de comensar l' acabament. Y com que ja es tardot si no corra á esgrunarse, després li faltará temps, y tindrà de deixarho corre per un altre día.

—Sí, miri, ¿ho veu lo qu' es? Que la professó comensa á sortir.

—Millor, me 'n alegro: las camas ja 'm comensavan á fer mal.

—¿Y la llengua nó?

—¡No senyora! La llengua mèva no 's cansa may; ¿que no veuhen que la tinch ajeguda?

¡Bravo! La introducció es digna d' un redolí.

*Rompe la marcha triunfal
la guardia municipal...*

Després, com sempre: davant de tot, las trampas. Escolti, noya, ¿qué tambe ho fa aixís vosté?

—¿Qué?

—Vull dir si també 's posa trampas al davant...

—¡Ximple!

—Moltas gracias; pero aixó no es cap resposta.

—Cuydis de vosté, ó sino crido á la mamá...

—¡Nò, per Déu, no ho fassi! No hi ha res tant trist com veure la professó al costat d' una mamá.

Endavant; no me 'n hi adonat dels gegants... tè... ja quí sab hont són. Y ara que hi penso, ¿no deyan que aquest any anirian en camisa? Un periódich hasta va portarlo... ves; anéu á fer cas dels diariots...

¡Oh! ¿qué son aquets pendons?

—Aixó son los ganfarrons.

—¡Bè! ¿Vèu? ara entre tots dos hem fet un vers: aixís se comensa tot lo del món... ¡No 'n fariam pocas de cosas entre tots dos, si

¡Malviatje la música! ¡Quína manera de tocar més desguitarrada! Ja van dirho que 'ls pobres, si 'ls privavan de demanar caritat, se farien músichs. Aquestos deuhen ser pobres filarmónichs.

Vaja, vingan colegis, y gremis, y collas y casinos. Y de tant en tant, la ditxosa música. Nò, la veritat, á mí ja m' agrada una cosa ben tocada; pero per sentir aquestas polcas místicas y aquestas americanas de primera comunió, més m' estimaria ser sòrt tota la tarde.

¡Ah, calla! Jo 'l conech á n' aquell del blandó trencat... ¡Tú, Fonso, tiram uns quants carmetlos! Nò per mí, sino per aquestas senyoretas...

¡Arri allá, miserable! ¿Veuhen quíns homes corren? Ha fet lo sòrt, m' ha negat com... Salomon á Cristo, pèl curt interés de tres ó quatre carmetlos! ¡Quíns amichs! Déu me 'n guart d' enmatllevarli un duro! De fixo que 'm pegava un tiro... ¡Rata! ¡mès que rata!

¡Nen! . veyám si ab aquest tindré més sòrt... ¿vols donarme un carmetlet? Aixís m' agradas... Mira, l' any que vè jo aniré á la professó, y si 'm cridas te 'n tiraré un grapat...

Endavant, ja venen corporacions, militars, y l' ajuntament... ¡Qu' es gros l' arcalde primer! Se veu que no li fan fondre greix los diaris, ab las sumantas que li clavan...

Senyora... fassi 'l favor d' apartarse que 'ns hem d' ajonollar...

—¿Per l' arcalde?

—Nò; per ara no crech que l' hajin fet sant encara; pero la custodia s' aproxima y hem de cumplir ab lo reglament.

—¿Sab que es preciós aquest tabernacle?

—Ja pot dirho; y lo que potser no sab es que alló es una cadira.

—¿Lo que aguanta la custodia?

—Si senyora...

—¡Ay, de bona gana m' l' emportaria á casa!

—Senyora, no cridi massa: aquestas expressions *segadorescas* la poden compromete...

Bueno; ja s' ha acabat. ¿Qué no anirán á veure la de Santa María, vostés, diumenje?

—¿Qué n' ha de fer?

—¡Mare de Déu! Res; pero sempre tindré una satisfacció en tornarlas á trobar .. y ..

—¡Ay, Verje Santa... aquell senyor ha caygut!

—¿Ahont?

—Miri, allà baix; ha relliscat, ab la cera... Y no s' alsa poch cremat.

—¡Ah! ¿Veuhén? Ara 's convencerán de qu' es fals alló de que «no hi ha més cera que la que crema». Tambè hi ha la cera que *fa cremar!*

A. MARCH.

¡DIVORÇONS!

(DE MR. PAUL DELAPIERRE.)

Lo divorci, diguin lo que vulguin en contra los que no 'n volen ser partidaris, es un gran bè pera la societat. En proba d' aixó, vaig á contar un cas, que, si no hagués sigut per aquella may prou ponderada institució, hauría acabat portant una dona al cementiri y un home al Pati de la Gardunya; mentres que valentse de aquella, acabá com... veurán mos lectors si continuan prenentse la molestia de llegir *estos cuatro renglones*, com diu l' assistent d' un alféres amich mèu, quan fa una carta.

L' Elvira y l' Enrich eran tot lo felissos que poden arribar á ser dos personas unidas per lo nus del matrimoni: ho eran molt; tant, que més de cinch vegadas (no sempre han de ser quatre), al veure la armonía que governava (ja no es moda dir reynava) entre 'ls dos, me van venir ganas de casarme. Me sembla qu' es tot lo que 's pot dir, perque suposo que vostés ja saben que soch partidari de mirarme 'ls toros desde la barrera y encare millor desde 'l tendido.

Lo marit portava tant be á la muller y aquesta tant á aquell, que, com deya l' oncle, aquell matrimoni marxava com un tirabuquet.

No citarè cap escena íntima d' aquells dos sers que tenian la ditxa de nadar en lo mar de la felicitat, perque crech que ab quant he dit ja basta pera comprendre lo molt bè que vivían y perque ab la calor que comensa á sentirse, ni á vostés ni á mí 'ns convè parlar de certas cosas ..

Aixís van passar dos anys.

A cada puerco le llega su San Martín, com diuhén los castellans, y á aquell modelo de matrimonis tambè li va arribar (que 'm dispensin lo refrán.) No se sab com, lo marit va entrar en possessió de unas cartas escritas per sa muller quan encare perteneixía al gremi de las verg... dich, de las solteras, á un nuvi que primer li havia fet l' ós y després altrás cosas, segons se despenia de aquella indiscreta correspondencia.

Calculin mos lectors l' efecte que degué causar al enganyat nuvi (no 's pot dir marit) la lectura de aquellás amorosas frasses y las conseqüencias de aquestas. No sè si á vostés los semblará lo mateix: per mí ha de ser més terrible encare que 'l descubrimient d' un *ripio*, després de casats.

La escena que va estallar entre marit y muller va ser, com compendrán, de lo més tràjich y hauría acabat, com ja hi mitj dit, morint la Elvira y anant á presiri l' assessino, á no ser per lo divorci. A la pobra xicota, quan ja 's contava difunta, li va acudir lo de divorciarse y ab aixó lográ contenir la justa indignació del marit. Van lograr lo divorci.

No 'm vaig cuidar més d' aquell ex-matrimoni; y quan ja feya mitj any que res ne sabia, vaig

veure á l' Elvira de brasset ab un senyor, y al Enrich de brasset ab una senyora.

No vaig poguer menos qu' exclamar:

—¡Visca 'l divorci!

Lo senyor que anava de brasset ab l' Elvira era l' Enrich y.... está clar, la senyora que anava ab l' Enrich era l' Elvira.

R. B.

A *Novedats* los estrenos s' empessonan qu' es un gust. Se veu que l' empresari vol tenir content al públich, y fa bè, perque 'l públich sempre es agrahit. En cambi lo director d' orquesta vol estar renyit ab tothom. ¡Quína manera de dirigir obras tan conegudas com *Las Campanas*, *Adriana Angot* y *La bella Elena!* No n' endavina ni una. Home, no sigui gat: miri que la gent s' enfada y lo millor día li clavarán una xiulada que dos anys després de mort encare la sentirá. ¡Y que aquí no saben ferho 'ls morenitos!

Lo tenor Bianchi va ser molt aplaudit cantant la part de Angel Pitou de la *Adriana Angot*.—Aquest tenor, ja conegut del nostre públich, té una bonica y extensa veu, encare que un poch abaritonada.

A nosaltres nos agradaría més que no fes tant l' home, ó més bén dit, lo tenor d' ópera, perque no li escau.

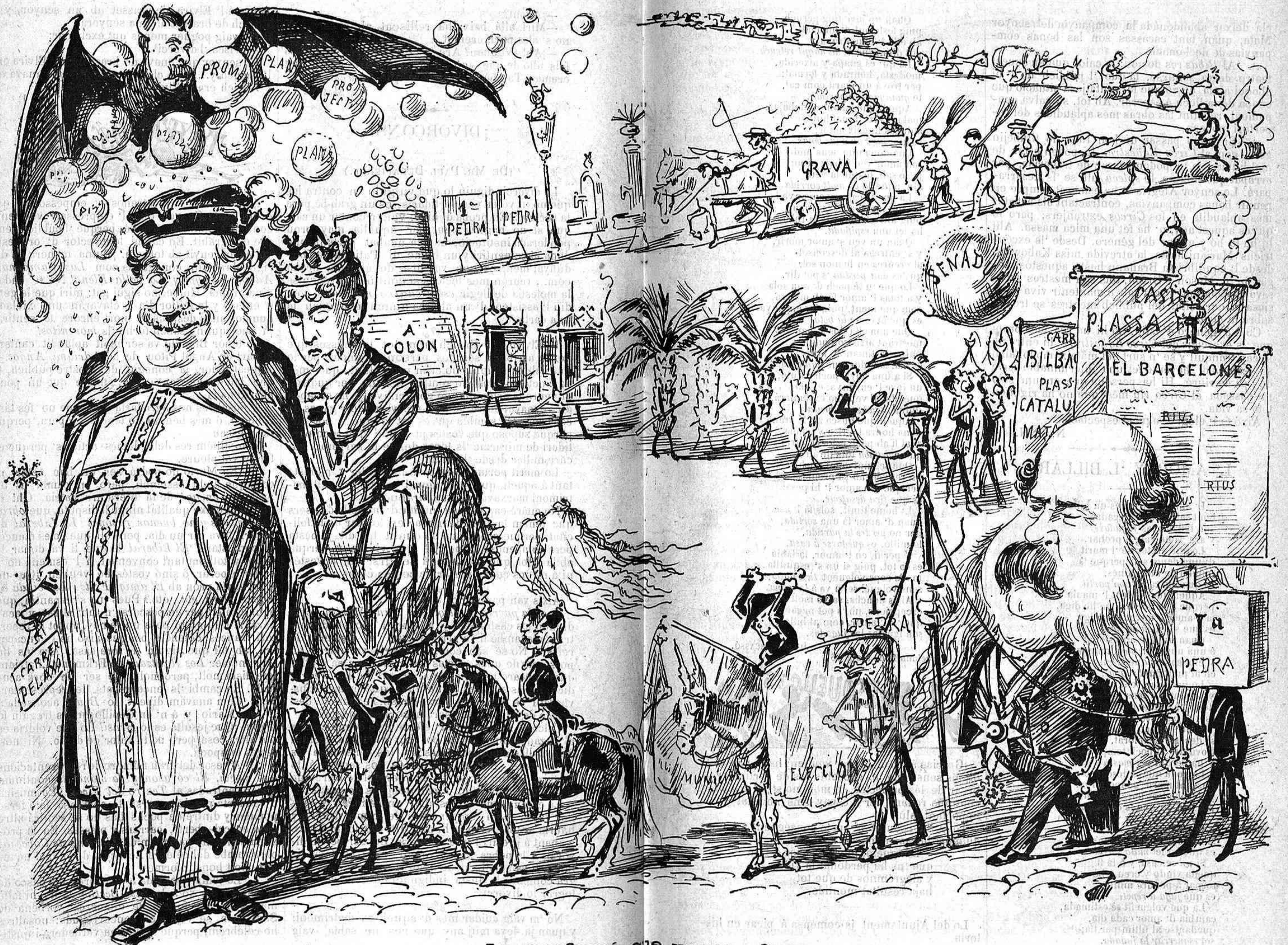
Y no dihém res dels demès artistas perque es tart y vol ploure.

∴ En Mario no podrá ser un bon actor, ni cosa que s' hi assembli, pero en cambi es un protector *enragé* de la literatura patria. ¡Oh! lo qu' es aqueixa qualitat ningú li disputa, que *obras son amores y no buenas razones* *El Liberal* de Madrid li va dir un día, pero ell, que no es manco, va contestar á *El Liberal* lo que li va donar la gana, y tothom tant convensut. Y l' esmena no 's va fer esperar, ó sinó vostés ho veuhén. ¿Que no n' hi havia prou ab *El amigo Fritz*, *La viuda de Lopez*, *Dora*, etc., etc.? Pues no s' espantin, que aquí está ell per empescarse'n un' altra: y acabarà, si Deu no hi posa un remey, ab tot lo repertori francés, dolent ó bó, que aixó no l' encaparra, ab tal que siguin de fora casa. Are 'ns ha fet coneixer *Los Rantsau*, de Erkmann Chatrian, que dista molt, pero molt, de ser un' obra acabada. En cambi 'ls encarregats de representar-la.... Com anavam dihent, lo *Brusi* aconsella á n' en Mario y á n' en Cepillo que 's treguin lo bigoti. ¡Que jesuíta es lo *Brusi!* Lo que voldría es un' altra cosa, pero no té valor de dirho. Ni nosaltres tampoch.

∴ A pesar del gran número de representacions que porta, *El corazon y la mano* ha continuat donant entradas al *Teatro del Tivoli*. La música d' aquesta preciosa sarsuela comensa ja á ferse popular y dintre de pochi dias no se sentirá altre cosa en cel-oberts, carrers y plassas. En la próxima senmana parlarém de *La reina de Córcega*, obra també del célebre Lecocq y de la cual ne tenim molt bons informes.

∴ Lo temps convida á apartarse del casco de la ciutat y per xó á la *Sala Beethoven* no hi falta may gent. La funció de dimecres, verbena de Sant Joan, se veje molt concorreguda: nosaltres ho celebrém, perque seria una verdadera injusti-

CORPUS BARCELONÍ.

La professó que va per fora.

cia deixar abandonada la companyia del senyor Mata, quan tant escassas son las bonas companyias de declamació.

Al Ribas res de nou: la calor que en aquest teatro deixa sentirse, fa que 'l públich no s' hi aboqui ab la afició que la ventajosa situació que ocupa dona lloch á esperar. Ab tot, se salva guapament, repetint las obras més aplaudidas del repertori modern.

Si volen passar un bon rato, no titubejin gens, cap al *Circo Eqüestre*. Ja poden estar de mal humor, ja 'n poden passar de tragerias; per arrapat que tinguin lo spleen allí se 'ls desarraparà. Lo senyor Alegria s' ha esmerat sempre en reunir bonas companyias, contractant als artistes més aplaudits en los *Circos* extranjers; pero lo qu' es aquest any, n' ha fet una mica massa. Allí hi ha lo bó y millor del género. Desde 'ls excéntrichs Mariani hasta la atrevida miss Kabowols, desde l' equilibrista Branann hasta aquestos plagas de 'n Mason y Dixon, tots son mestres en la seva especialitat, y tots saben mantenir viva y ansiosa la curiositat del públich mentres se troban sobre la pista.

Com á género d' istiu, no hi ha res més propi que 'ls exercicis del *Circo Eqüestre*; s' hi entra ab lo cap tranquil y se 'n surt del mateix modo: aixó sí, després d' haverse fet una interminable serie de tips de riure. Hi ha persona que en una sola nit passada al *Circo* riu més que no ha rigut en tota sa vida.

Aixó fa l' elogi d' aquest espectacle.

N. N. N.

L' AMOR Y 'L BILLAR.

L' amor; per mí es un billar,
hont salvo raras vegadas
son igualas las jugadas,
y are 'ls ho vaig á probar.

Lo que preten sè 'l marit
d' una dona, sols perque 's
pubilla de mols dinés;
es que busca un bon partit.

Aquell que tot fent l' maula
perque á la que estima ho diga,
fa l' amor á un' altre amiga;
es que sol jugá per taula.

Quan un fá l' apassionat
á una noya, ab poca manya;
si ella coneix que l' enganya,
ell al punt queda tapat.

Lo jove que sent promés
y ab motiu ó sens motiu
de son amor se desdiu;
es que juga retrocés.

Si un seguint lo camí recte
se declara enamorat,
trovantse al poch temps casat;
s' ha perdut per massa efecte.

La noya que 's desconsola
buscant marit, guapo y rich
y 'l troba tras llarch fatich;
pot ben dir que 's carambola.

Que un veu una y desseguida
l' hi declara sa passió;
si rep d' ella un turrónó,
es que ha fet mala sortida.

Si un se casa, y á la fi
queda viudo y creu á bè
tornar á pendre mullé;
es que juga á repeli.

La que volguent sè estimada,
cambia d' amor cada día,
quedantse al últim per tía;
sol esguerrar la jugada.

Quan un jove fuig peruch,
puig festejant d' amagat
ab ella l' han atrapat;
pot dirse que hi ha hagut retruch.

La qu' es guapa y aixerida,
modesta, honrada y formal;
per trová un marit com cal,
te guanyada la partida.

Aquell que amant de tabolas,
matant així 'l mal humor
á dugas fingeix amor;
es que juga ab duas bolas.

Una dona que sens mida
son amor ven á baix preu;
ja se sab, lo que la veu
diu, aquesta es molt corrida.

La que 's casa, y enganyada
de son marit al fi 's troba,
puig altre l' amor l' hi roba;
ha fet una espifiada.

Quan un veu s' amor morir,
y s' entrega al desconsol,
al creures en lo mon sol;
qu' es una perdua 's pot dir.

Lo que 'n tè poch d' una sola,
y á totas l' amor fá ab manya,
com que ment, puig las enganya,
es que fá corre la bola.

Que una cita dos s' han dat
mostrant aixís son amor,
puig s' estiman ab ardor;
es clá, son dos que han quedat.

Si á una noya poch astuta,
un jove l' enganya; es clá
que ella al veur' ho exclamará,
quina jugada més bruta.

Aquell que busca ab fé gran
dona honrada, rica y guapa,
si al fi ab poch esforços l' atrapa,
quina xamba tots dirán.

Que seguint camí poch recte,
un renyeix ab sa promesa
per que son amor l' hi pesa;
es que tira desafecte.

L' home timit, sols fá l' ase
quan d' amor fá una sortida;
per no perdre la partida,
lo milló, es quedarse á casa.

Y per fi, en l' amor, la labia
es lo tot, puig si un s' esquitlla,
mols cops volguent tira bitlla,
sens volgué, se 'n va á la gavia.

Aixís donchs, salvo molt raras
excepcions, no 's pot negar;
que 'n l' amor, com al billar,
son igualas las jugadas.

JULIA CARCASSÓ.

Barcelona 10 de maig 1886.

¡Gracias á Dèu! Ja ho veuhem; hem passat lo dijous sense que 'ns succehís res de particular. A pesar de las profecias, lo món no s' ha acabat, y continúa rodant per l' espay sens novedat en sa important salut.

Tot s' ha reduhit al susto consegüent y á unas quantas horas de mortal ansietat.

Donguém, pues, gracias á Dèu que 'ns ha perdonat la vida, y alegrémnos de que tot haja resultat mentida.

Lo del Ajuntament ja comensa á picar en historia.

¿Saben aquells concejals que havían demanat llicència per alguns mesos?

Pues ara de sopetón han renunciat á la llicència demanada, y han tornat á ocupar los seus llocs respectius en la corporació municipal.

Jo no soch gayre fort en endevinar xaradas fusionistas,

pero, en bona vritat,

¿no 'ls hi sembla que aquí hi ha gat tancat?

Un fusionista dissident me deya que en efecte hi ha alguna cosa tancada; pero que ja 'm assegurava que de gat no n' es.

¿Será gata potser?

Lo temps s' encarregará de descobrir lo sexo de lo que aquí 's tanca.

Si senyors, los sumideros están colocats, regularment en los llocs ahont fan mes nosa: pero en fi, están colocats y en aquesta població en que no 's colocan més que primeras pedras, aixó ja es algo

Pero 'ns trobém ab que després de colocarlos, han tapat las entradas ab unas fustas de mala mort y ara resulta que 'l públich no se 'n pot servir.

Lo que deya un andalus, que viu al ensanxe:

—«Bien, zí; pero ¿qué importa que tengamoz zumideroz, zi yo no puedo zumirme en ellos?»

L' altre dia un fulano anava á robar en una casa de Gracia, y va ser agafat per un sereno... de Barcelona.

Conseqüèncias del progrés.

Ja veurán com qualsevol dia un lladregot roba un rellotje al Pla de Palacio y es agafat per un polisson de Londres.

S' ha publicat lo monólech del Sr. Ferrer y Pagés, titulat *La mamá*, estrenat ab aplauso en lo teatro *Ribas* per la senyora Guerra.

Hem rebut també un folleto del Sr. Briz, que conté algunas observacions sobre l' importantíssima obra del Sr. Almirall, *Lo catalanisme*.

Ara sí que va de sério.

En Rius y Taulet comensa á estar empipat de que tot lo dia li estiguin tirant per la cara que, si bè ha colocat moltes primeras pedras, no ha acabat cap monument, y ha volgut fer un punt d' home.

L' any que vè 's verificará á Barcelona la primera exposició universal, y per aquella época vol inaugurar també tots los monuments en projecte.

Tot aixó está molt bè; pero, vinguim aquí, senyor Rius del ánima, ¿que 's pensa ser arcalde de Barcelona l' any que vè, quan s' obri l' exposició?

¡Home, home! vosté es molt duenyo de somiar las truytas que vulgui; pero no tant grossas com aquesta.

Seguint lo que deya, en Rius y Taulet ha volgut fer un punt d' home, y ha cridat á las comissions que 's cuydan de la erecció dels varios monuments en projecte.

—Senyors,—los ha dit,—ja saben aixó y alló y lo de més enllá; per lo tant procurin espavilarse, y fassin de manera que á mitjos del 87 quedin llestos los monuments á Colón, á Clavé, á Güell

y Ferrer, á Prim, á don Jaume 'l *Conqueridor*—com diuhen los catalanistas,—y á Ramon Berenguer.—

Las tals disposicions son molt felissas; pero, veyám, ¿d' hont surten tantas missas?

Aixó es lo que las comissions deuen haver pensat, y aixó es lo que farà que 'ls pensaments del arcalde no passin de la categoría de pensamientos.

De 76 pobres que han sigut recullits pèls dependents de l' autoritat, sols n' hi ha sis que siguin de Barcelona: los demès procedeixen d' Aragó, de Valencia y hasta d' Oviedo.

Un pobre de la *terra* ja se 'n exclamava:

—Lo que més nos ha perjudicat son aquests pobres forasterots, que per un xavo fan qualsevol paper.

Si algun dia compran tocino y 'l troban farsit de sorra, no ho extranyin: ara s' hi posa sorra en lloch de sal.

Aixís se va averiguar aquest dia: uns carreters entravan distretament dugas carretadas de tocino, salat per aquest nou sistema; pero prodigada la sorra ab tal abundancia que semblava talment que de tocino ni 'n portessin.

Y 'ls guardas de consums van dir als pobres carreters:

—Minyons, aixó no passa.

—¿Pero no veyéu que aixó es un progrés?

—Mès aviat sembla un contrabando.

No hi ha pitjor fusta que la del mateix tros.

Varios capellanets s' han adonat de que l' iglesia de la Bona-nova proporciona beneficis més que regulars, y ¿ells que sí? han concebut la magnífica idea de ferli la competencia, establint una capella al cim del Tibi-dabo.

Preparémnos á llegir en los diaris, anuncis per aquest istil:

—«¡Alerta, consumidores! La verdadera imágen, la que hace milagros y curas maravillosas, es la que se venera en la Buena-nueva. No confundirla con la que hay en la cima del Tibi-dabo.»

—«¡Milagros y curas, con gran rebaja! Se realizan en la capilla del Tibi-dabo: niños y soldados, á mitad de precio.»

«Encima del Tibi-dabo

todo eso se encontrará:

un santuario con dos puertas

y dos banderas colgá »

Lo qu' es per preámbuls y aparato, 'l senyor arcalde no 's pert pas.

Ara á última hora s' ha adonat de que á Barcelona menjém y bebém tots los aliments, per regla general, adulterats, y ha donat ordres severrrríssimas als inspectors dels mercats de que extremin la vigilancia.

Si hem d' esperar que las disposicions del senyor Rius donguin algun resultat, preparémnos á continuar menjant pa de serraduras de mármol y bebent vi de campetxo pèls sigles dels sigles.

¿Que no observa, sant cristiá,

que tot lo públich se 'n riu?

Quan se vol fè, aixó no 's diu,

y en cambi, si 's diu no 's fá.

¡Dèu n' hi doret!

Pochs días avants del part de la Reina, los ca-

pellans de Tortosa, senyors Abascat y Aguiló, van portar á sa magestat la *Cinta* que 's guarda en aquella ciutat y que, segons diuhen, tèn tanta eficacia en aquestos negocis.

Pues bè: ara al senyor Abascat l' han fet canonje y al senyor Aguiló capellá d' honor.

Cada dia n' hi haguès de Reinas embrassadas...

¡No 'n sortirian poch de sacerdots voluntaris, per portarli la *Cinta*!

Una noticia:

«Decididament, un dia d' aquestos comensarán los treballs per empedrar (?) ab fusta las ramblas del Centro y Sant Joseph, porque 'l projecte qu' estava en lo govern civil, será decididament aprobat d' avuy á demá.»

Decididament, ja veurán vostés com decididament no 's decideix res per ara y continuem per un quant temps del mateix modo.

Las obras que s' están realisant al Parque pera l' Exposició universal, no poden seguir endavant ¿saben per qué?

Perque 'ls soldats fan l' exercici en uns terrenos que 's necessitan indispensablement.

Proposo una modificació á aquells célebres lletreros.

«Siendo estos Parques y jardines propiedad de todos los ciudadanos, el general podrá disponer de ellos para enseñar al ejercicio á los quintos.»

Entre dos amichs, passejant per la Rambla de las flors:

—Mira las Martínez; ¿no es vritat que son guapas? Tant finas, tant blancas...

—¿Blancas? No sè com te las miras; jo més, aviat las trobo verdas.

—Sí; tú fas com la guineu: dius que son verdas, perque no las pots haver.

En los últimos terremotos de Andalusia va entaularse 'l següent diálech, entre un amo *bravoucon*, d' aquells que tot volen matarho y 'l sèu criat:

—¿Qué tens, Manuel? va prepuntar l' amo al criat.

—Res, respongué aquest, me sembla que la terra tremola.

—Déixala estar: si tremola, senyal que tèn por.

Pescat en una cantonada:

—Senyors, deya un venedor ambulant, vingan aquí á la baratura. Mocadors que procedeixen de una quiebra, bons y baratos: no á dos ralets, ni á ralet... á quatre calés... ¡Aquí, senyores, que 's fá la competencia als que 's mocan ab los dits!

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª —*Re-mo-li-na-da.*
2. ID. 2.ª —*Al-tès.*
3. ACENTÍGRAFO.—*Sarria Sarriá.*

4. SINONIMIA.—*Cau.*
5. CONVERSA.—*Matias.*
6. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Jacinto.*
7. TRENCA-CLOSCAS.—*La Relliscada.*
8. GEROGLÍFICH.—*Com més capellans més majordonas.*

XARADAS.

I.

Sè del cert que vols anar á tres-primera invertida y del dos-dos desseguida la llicencia demanar pera poguerte casar ab la Tot qu' es aixerida.

LLUMANERA DE SALA.

II.

Hu mes tres-quatre que tingas y hu mes que dos-tres Simó, ab sis tot plural per barba tindriam un dos-quart bó.

A. KIN-FO.

ANAGRAMA.

Anant á cassar un dia en un tot vareig trobar un total que van plantar tres homes d' una mastia.

PEPET D' ARBUCIAS.

MUDANSA.

Al tot de ca 'l mèu nebot un pí tot hi vaig plantar, y un vent tot que hi va tocar lo deixá tot y ja es tot.

PEPET D' ESPLUGAS.

TRENCA-CLOSCAS.

CLARETA, DOS ANÉM Á MONGUT?

Formar ab aquestas lletras lo nom de una població catalana.

AREDNABAL.

ROMBO.

.....

Sustituhir los pichs ab lletras de modo que llegidas vertical y horisontalment digan: Primera ratlla: consonant.—Segona: un peix.—Tercera: uns animals.—Quarta: nom de dona.—Quinta: en los teatros.—Sexta: nom de dona.—Séptima: una lletra.

UN DE L' OLLA.

INTRÍNGULIS.

Buscar una paraula tal, que siga un abrich y trayentli una lletra del darrera vaja donant los següents resultats. part del home, un animal y una consonant.

R. T. PATILLASSAS.

GEROGLÍFICH.

D.

×

EEE

I

AAA

UN DE LA VALL D' ARAN.

BARCELONA:

Imp. de Lluís Tasso Serra, Arch del Teatro, 21 y 23.